Ir a la versión castellana
.doc .htm .pdf

Versió catalana
.htm ..doc

I ELS JESUÏTES, TENIEN ESCLAUS?

Segona part: AMÈRICA DEL NORD

Si vols veure una cronologia

Si vols millorar-la...

Ja has vist la primera part?

AMÈRICA LLATINA

Pràcticament, des de la fundació de l'ordre, els jesuïtes han estat implicats en l'esclavatge i el tràfic d'esclaus a escala mundial.

Un exemple serà suficient:

> Els jesuïtes posseïen i feien servir la mà d'obra de persones esclavitzades mentre Ignasi de Loiola, el fundador de l'ordre, encara vivia. El company d'Ignasi, Francesc Xavier, posteriorment canonitzat, va reprendre els jesuïtes de Goa per gastar diners en jardiners en lloc de comprar esclaus.

Bernard A. Cook
Maryland Jesuits and Slavery

Citant a:
Christopher J. Kellerman, S.J.
All Oppression Shall Cease:
A History of Slavery, Abolitionism, and the Catholic Church.

(Veure la cita)

Terres i més terres...
Esclaus i més esclaus...

- Els orígens de la possessió d'esclaus per part dels jesuïtes va venir per la necessitat de finançar altres ministeris.
- Els jesuïtes que el 1634 van arribar a Maryland, a bord de l'Ark, en el viatge de colons organitzat per lord Baltimore (George Calvert, un convertit al catolicisme), van adquirir el 1637, segons les «*Normes de plantacions*» del 1636, la primera de les seves granges. Posteriorment, per herències, donacions o compra van anar augmentant les seves propietats, convertint-se finalment en importants terratinents de la colònia.

Les normes per adquirir terres.

- Les finques foren treballades, en un principi, pels "*indentured servants*"[1] que els jesuïtes havien portat amb ells des d'Anglaterra: (26 ja en el primer viatge i en anys posteriors 48 més),

[1] Treballador no remunerat. A canvi del cost del viatge es comprometien a treballar gratis quatre o cinc anys.

però, en escassejar cada vegada més els "indentured servants", a l'últim quart del segle XVII la Companyia de Jesús va recórrer als esclaus, com els altres colons seglars.

- El 1704, l'Assemblea General de Maryland va prohibir la propietat de terres a les ordres religioses. Els jesuïtes van transferir llavors les seves propietats, incloent-hi terres i persones esclavitzades, a jesuïtes individuals, tal com els havia exigit inicialment Lord Baltimore. Aquests jesuïtes individuals posseïen i administraven les propietats i les persones esclavitzades en nom de l'ordre i llegaven la propietat de les terres i les persones esclavitzades a altres jesuïtes o, després de la supressió de la Companyia de Jesús el 1773, a membres individuals del Select Body of Clergy , o la Corporation of the Roman Catholic Clergymen, entitat civil reconeguda per les lleis de Maryland el 1792.
- El 1711, primer registre d'esclaus treballant en plantacions jesuïtes a Maryland, però és probable que hi hagués treballadors esclaus a les plantacions una generació abans.
- El 1717, amb la creixent hostilitat protestant, William Hunter, SJ (mort a Maryland el 15 agost 1723) va fer una llista de totes les propietats dels jesuïtes a Newtown Manor. L'inventari de Hunter conté la primera llista de persones esclavitzades en poder dels jesuïtes. Va enumerar: "*Servents negres 15. 4 homes, Will, Jack, Kill, Peter. 4 dones, Mary, Teresa, Clare, Pegg. 4 nens, Jack, Clemm, Tomm, James. 3 noies, Betty, Kate, Susan*".
- Els jesuïtes van començar a posseir esclaus el 1727[2], amb l'establiment d'una hisenda a Nova Orleans. Nicolas Ignace de Beaubois, superior de la missió, va importar set esclaus de Santo. Domingo, el nombre dels quals va pujar a 140 el 1762.
- Els jesuïtes no rebutgen les herències de persones enriquides per la trata d'esclaus (James Carroll anomena hereu a George Thorold, un jesuïta, el 1729).
- El 1765, el total d'esclaus dels jesuïtes de Maryland era de 192.
- El 15 de juny de 1775 John Ashton, jesuïta, publica a *Maryland Gazette* un avís per recuperar un esclau fugitiu amb una recompensa de 6 lliures.
- El 1787 s'adquireixen els terrenys per al Georgetown College, que seria fundat (John Carroll és considerat com el seu fundador) dos anys més tard (1789) pels jesuïtes de Maryland reorganitzats com a Corporation of Roman Catholic Clergymen, entitat per protegir els interessos de les propietats jesuítiques a la regió de Maryland.
- Cap al 1790, les cinc plantacions dels jesuïtes i les propietats més petites a Maryland sumaven aproximadament 13.000 acres, i eren treballades per unes 323 persones esclavitzades.
- El visitador Peter Kenney (1819-1820), enviat pel P, General Tadeusz Brzozowski, en resposta a les queixes dels jesuïtes europeus que havien arribat a Maryland, estimava gairebé insolvent la corporació assentada a Maryland que posseïa més de 6.600 hectàrees amb gairebé 500 esclaus. El deute general de la missió arribava als 32.000 dòlars, una gran suma per l'època.
- El 1823, sis esclaus van acompanyar els jesuïtes belgues, sota la direcció de Charles Van Quickenborne , per començar la missió de Missouri, a l'oest de Maryland. La hisenda del noviciat de Florissant va ser el centre principal de treball d'esclaus, però a Missouri el nombre era molt menor que a Maryland i Louisiana; hi havia només vint en tota la viceprovíncia el 1829.

> Els jesuïtes belgues, expulsats per les lleis antijesuïtes dels nous Països Baixos creats pel Congrés de Viena de 1815, van arribar a la plantació jesuïta de White Marsh el 1822. El suport als belgues va suposar una càrrega econòmica per als jesuïtes de Maryland. Per tant, es van alegrar de respondre a la invitació del bisbe Louis Dubourg de Louisiana i les Dues Florides, sulpicià i antic president del Geor-

[2] En aquest mateix article del *Diccionario* es poden trobar certes "*incongruències*": acaba de dir: "*en el último cuarto del siglo XVII la Compañía de Jesús recurrió a los esclavos*". Potser caldria especificar: "en Luisiana".

getown College, d'enviar jesuïtes a San Luis. Van enviar els belgues, i amb ells a sis persones esclavitzades.

- El 1824, les plantacions jesuïtes sumaven més de 12.000 acres (4.900 hectàrees) a l'estat de Maryland i 1.700 acres (690 hectàrees) a l'est de Pensilvània.
- En 1831, había ya unos 400 esclavos en las seis fincas del sur y este de Maryland; se cultivaba tabaco en el sur y trigo en el este.

Els jesuïtes de Maryland comencen a rumiar-s'ho

L'abolició de l'esclavatge no va ser un problema a la zona fins a principis del segle XIX, quan els jesuïtes de Georgetown es van dividir profundament sobre la qüestió de l'esclavatge.

Els jesuïtes europeus a Maryland, que tendien a idealitzar la relació entre amos i esclaus com una forma refinada de feudalisme, van ser més sorollosos a la seva oposició a vendre terres i esclaus.

Cap als anys trenta, els superiors de la nova província, nascuts a Amèrica, estaven ja decidits, renunciant a la relació tradicional de cultivador-rector, a vendre tots els seus esclaus i arrendar els terrenys a agricultors

Jesuïtes nadius, que eren superiors de les plantacions, també van objectar vigorosament, i uns quants pel que sembla van avisar els seus esclaus, alguns dels quals es van escapar, encara que van tornar més tard a les hisendes.

McSherry (primer Provincial de Maryland) i Thomas Mulledy, procedents ambdós de l'oest de Virgínia, ara Virgínia Occidental, se sentien incòmodes amb la tradició jesuïta de Maryland dels sacerdots plantadors. Eren partidaris de vendre les finques i les persones esclavitzades pel sistema de l'emancipació diferida.

Sentien que les plantacions eren una càrrega per als jesuïtes de Maryland; i instaven a vendre les plantacions, així com els esclaus, creient que els jesuïtes només podien mantenir les seves propietats o les seves escoles en àrees urbanes en creixement: (Georgetown College a Washington, DC, i St. John's College a Frederick, Maryland).

Mulledy i McSherry van fer cada cop més evident la seva oposició a la propietat d'esclaus dels jesuïtes. Tot i que continuaven donant suport a l'emancipació gradual, creien que aquesta opció es tornava cada cop més insostenible, a mesura que creixia la preocupació dels habitants de Maryland pel nombre creixent de negres lliures. Tots dos temien que, com la gent no acceptaria més negres emancipats, els jesuïtes es veurien obligats a vendre els seus esclaus en massa.

Els jesuïtes nascuts als Estats Units a favor de la venda

Els missioners jesuïtes europeus s'hi oposaven, argumentant que era immoral tant vendre les seves terres patrimonials com perjudicar materialment i moralment els esclaus venent-los al Sud Profund, on no volien anar.

- El 1813, els representants dels jesuïtes es van reunir al Georgetown College. Van debatre si havien d'alliberar els esclavitzats en poder de l'ordre. Es va proposar vendre «*la totalitat o la major part*» dels esclavitzats a les seves plantacions de Maryland per un termini específic d'anys «*després del qual tindrien dret a la llibertat*».

- Al juny de 1814, decideixen vendre tots els esclaus amb la condició que se'ls concedís la llibertat després d'un nombre determinat d'anys (és l'anomenada "*emancipació diferida*").
- Per al 1815[3], les pressions econòmiques i abolicionistes, van fer que els jesuïtes adoptessin el sistema d'emancipació diferida, en virtut del qual els esclaus podien aconseguir la seva llibertat després de treballar per un nombre fix d'anys.
- El 1820, els jesuïtes van revocar la seva decisió, al·legant que «*després de madura reflexió consideraven la mesura perjudicial*». La venda «*de per vida*» dels esclavitzats pels jesuïtes continuaria.
- Cap als anys trenta, els superiors de la nova província, nascuts a Amèrica, decideixen abandonar l'emancipació diferida com a impossibilitat social i, en canvi, pressionen a favor d'una venda general d'esclaus. arrendant els terrenys a agricultors.
- El 1831 Kenney, de nou visitador (1830-1833), enviat ara pel P. Jan Roothaan, específicament per abordar la qüestió de si els jesuïtes havien de desprendre's completament de les seves plantacions rurals, que en aquell moment havien pagat gairebé completament els seus deutes. va establir una missió independent a Missouri i el 1833 converteix la missió de Maryland en província, amb William McSherry, com a provincial (8 juliol 1833).
- Roothaan va decidir el 1831, basant-se en el consell del superior de la Missió de Maryland, Francis Dzierozynski, que els jesuïtes havien de mantenir i millorar les seves plantacions en lloc de vendre-les, però no diu res sobre els esclaus de les plantacioms.
- El 1832 Kenney i els seus assessors (Thomas Mulledy, William McSherry i Stephen Dubuisson) van escriure a Roothaan sobre la creixent oposició pública a l'esclavitud als Estats Units, i van instar fermament a Roothaan a permetre que els jesuïtes alliberessin gradualment els seus esclaus.
- Joseph Carbery, rector de la missió de St. Inigoes (1816-1849), que administrava una hisenda d'uns 3.000 acres (la millor hisenda i la més antiga), la va dividir en grans finques, la majoria de les quals va ser encomanada a famílies d'esclaus perquè les treballessin en profit propi a canvi d'una renda.

El General Roothan, de l'oposició a permetre vendre esclaus

El P. Roothaan, Superior General dels jesuïtes a Roma, es va oposar a la venda de persones esclavitzades pels jesuïtes de Maryland. Va escriure: «*Seria millor patir un desastre financer que patir la pèrdua de les nostres ànimes amb la venda dels esclaus.*»

No obstant això, el P. McSherry, llavors president de Georgetown, i el P. Mulledy, provincial encarregat de la missió dels jesuïtes a Maryland, el van convèncer perquè permetés la venda. Li van dir a Roothaan que el Georgetown College no sobreviuria sense la venda.

Carta de Roothaan a McSherry

Va cedir, però va insistir en tres condicions, que esperava mitigar el mal de la venda: que els esclavitzats poguessin seguir practicant la seva fe catòlica, que les famílies no fossin separades i que els diners rebuts no s'utilitzessin per pagar deutes contrets durant la presidència de Mulledy. (59) El P. Roothaan va aprovar la venda de l'octubre de 1836.

[3] Deixo a la intel·ligència del lector poder concordar bé aquestes dades, recollides de diversos documents.

Accelerant cap a la gran venda

- El 1835 se celebra la primera Congregació Provincial de Maryland, a on es dixcuteis de nou què fer amb les hisendes i els esclaus Sis contra quatre a favor de procedir a la venda dels esclaus.
- El 1835 McSherry, com a primer superior provincial de la província de Maryland, va començar a vendre petits grups d'esclaus a propietaris de Louisiana, argumentant que no era possible vendre els esclaus als locals i que els compradors li havien assegurat que no maltractarien els esclaus i que els permetrien practicar la seva fe catòlica.
- A l'octubre de 1836, Roothaan va autoritzar oficialment els jesuïtes de Maryland a vendre els seus esclaus, sempre que es complissin tres condicions: els esclaus poguessin practicar la seva fe catòlica, les seves famílies no poguessin ser separades i els ingressos de la venda s'havien d'utilitzar per donar suport als jesuïtes en formació, en lloc de pagar deutes.

La carta de les condicions
Llatí Català

- A l'octubre d'aquest any 1836, Mulledy va succeir McSherry, que s'estava morint, com a superior provincial.

La gran venda

- El 19 de juny de 1838, Mulledy, i els propietaris de Louisiana Henry Johnson, un exsenador dels Estats Units i governador de Louisiana, i Jesse Batey, un metge que s'havia establert com a planter, van signar (primer Mulledy, després Batey, després Johnson) els articles de l'acord (vuit pàgines) que formalitzava la venda: $115,000 (equivalent a $3.25 milions el 2023) per 272 esclaus, constituint gairebé tots els esclaus propietat dels jesuïtes de Maryland.[26] (uns 400 dolars per esclau)

Alguns dels administradors de les hisendes que s'oposaven a la venda animaren els seus esclaus a fugir,

Mulledy, juntament amb Johnson i un xèrif, van arribar a cadascuna de les hisendes sense previ avís per reunir els primers 51 esclaus

Un nombre desconegut d'esclaus també podria haver fugit i escapat de la deportació.

Mulledy tornaria un parell de vegades més a les hisendes per anar agafant esclaus

Gairebé immediatament, la venda,
que va ser una de les vendes d'esclaus
més grans de la història dels Estats Units,
es va convertir en un escàndol
entre els catòlics americans.

Les queixes dels jesuItes

Étienne Dubuisson havia estat un breu temps president del Georgetown College i rector de Holy Trinity de 1825 a 1826, i de nou de 1831 a 1833. En el moment de la venda, era rector de Santa

Maria a Alexandria, Virgínia. Dubuisson, encara que no considerava immoral l'esclavitud en si, es va oposar a la venda dels esclavitzats pels jesuïtes per immoral. Tenia por que si els esclavitzats pels jesuïtes eren venuts, serien maltractats i abusats, que se'ls negaria l'educació i que el seu dret a casar-se no seria reconegut.

Peter Haverman, com a superior de Newtown Manor, havia millorat significativament les condicions dels esclaus allà. (65) Va acusar Mulledy de ser com els "*traficants d'esclaus que no valoren res més que els diners*".

Thomas Lilly, que havia creay (un cas ben bé únic) l'escola dominical per a esclaus a Frederick (Maryland), era a St. Thomas Manor i estava indignat. Mulledy, acompanyat per Johnson i un xèrif, havia arribat sense previ avís per evitar que els jesuïtes de St. Thomas avisessin els esclaus i els permetessin amagar-se. Lilly va escriure a Roothaan:

> *És amb el dolor més gran de l'esperit que agafo la ploma... Sense cap previ avís ni preparació, els esclaus van ser capturats violentament... Van ser tractats com a animals en tots els aspectes... Quina angoixa! Quin escàndol no només per als catòlics, sinó també per als protestants!... Molts d'ells, tant com sigui possible, detesten aquesta venda, que causarà una gran ferida a aquesta religió i a aquest ordre.*

Joseph Carbery, un altre sacerdot que s'oposava al que feia Mulledy, en saber que els comerciants d'esclaus venien, en un acte flagrant de desafiament contra el seu superior, va animar als esclaus: "*A córrer, a córrer!*".

Ignatius White, superior de White Marsh, que s'oposava a l'esclavatge en general, va denunciar la venda de com a equivalent al comerç d'esclaus.

Samuel Eccleston, sulpicià, arquebisbe de Baltimore des de1834 fins a 1851, també protestà davant Roothaan, afirmant que les famílies dels esclaus havien estat separades.

Mulledy, ben conscient de la indignació que s'estava produint entre els seus companys sacerdots, sobretot els que estaven destinats a les plantacions, que parlaven del "*lleig negoci de vendre éssers humans*", en una carta desafiant a Roothaan, aborda les creixents crítiques al seu lideratge:

> *Aquest assumpte no els agrada, perquè ja no seran els grans amos que eren abans, però espero que siguin millors jesuïtes.*

Les condicions de Roothaan no es compliren...

Però, es podien complir?

- ✓ La venda va pagar 17.000 dòlars dels 30.000 dòlars dels deutes contrets pel Georgetown College durant la presidència del pare Mulledy des del 1825 fins al 1837.
- ✓ 8.000 dòlars van ser transferits a l'arquebisbe de Baltimore per resoldre les seves reclamacions contra els jesuïtes.

  Samuel Eccleston, l'arquebisbe de Baltimore, un sulpicià, havia presentat una reclamació en nom de l'arxidiòcesi de Baltimore per les terres i els esclaus en poder dels jesuïtes, una qüestió que ja venia del temps del seu antecessor, Ambrose Maréchal, qui reclamava les propietats de la Companyia a Maryland, inclosos els esclaus.
- ✓ Els 90.000 dòlars restants es van dedicar, tal com Roothaan ho requeria, a la formació dels joves jesuïtes.

- ✓ Les famílies es van separar, tant en el moment de la venda com més tard a causa de les dificultats financeres experimentades pels compradors de Louisiana.
- ✓ Finalment, les preocupacions espirituals expressades per Roothaan no es van complir: no tingueren fàcil poder seguir les pràctiques catòliques.

> El pare van de Velde, lingúista i home de negocis (futur president de la Universitat de St. Louis), va escriure una carta a un altre jesuïta, Ignatius Brocard, (27 novembre 1848), després d'una visita a Louisiana i li va expressar la frustració. Creia que els esclaus havien estat venuts amb la condició que poguessin continuar les seves pràctiques cristianes i tinguessin «*lliure exercici de la religió catòlica i oportunitat de practicar-la*». En comprovar la manca d'esglésies catòliques a la zona, va arribar a suggerir que la província de Maryland contribuís amb 1.000 dòlars per construir una església a prop d'una de les plantacions. En una altra carta, va escriure: «*Tant la justícia com la caritat exigeixen que els seus antics amos intervinguin i ajudin altres persones ben disposades a procurar-los un mitjà*

Destitució i ressorgiment de Mulledy

Roothaan, decidit a destituir Mulledy, va ordenar l'agost de 1839 a McSherry que informés a Mulledy que havia estat remogut com a superior provincial i que si aquest es negava a dimitir, seria expulsat de la Companyia de Jesús. No obstant això, es va deixar convèncer per McSherry per retardar aquesta decisió, mentre aquest, juntament amb Samuel Eccleston (arquebisbe de Baltimore), intentaven convèncer Mulledy perquè dimitís. Roothaan fins i tot havia contemplat expulsar-lo de la Companyia, però Eccleston el va convèncer del contrari.

Mulledy, el juny del 1839, ja havia acceptat el consell de McSherry i Eccleston de dimitir i anar a Roma per defensar-se davant Roothaan.

Anà a Roma a defensar-se i Roothaan el va exiliar a França, a on ensenyà anglès a Niça. A petició del bisbe Benedict J. Fenwick retornà als Estats Units, per a ser el primer president (1843-1845) de l'Holy Cross College de Worcester (Massachussetts). Després fou rector de Georgetown (1845-1848) i de St John's College (1850-1854) en Frederick (Maryland). Més tard (1857-1858) fou responsable de l'Holy Trinity.

I l'esclavatge dels jesuïtes continuà...

- El cens de 1840 mostra un nombre sorprenentment gran d'esclaus més joves encara en certes plantacions, cosa que recolza la tradició que alguns esclaus es van amagar i després van tornar a les plantacions una vegada que el provincial va marxar..

- ✓ El 1842, els jesuïtes de Georgetown College compren a Charles Taylor per 300 dòlars, i a Aloysius el 1844 per 635 dòlars.
- ✓ El 1843, cinc anys després de la venda dels 272, els jesuïtes compren un esclau, en Len, per les seves plantacions.
- ✓ El març de 1844, Thomas Lilly contracta tres esclaus a la plantació de St. Inigoes.
- ✓ Deu homes esclavitzats netejaven, cuinaven, treballaven en una granja del col·legi i en una vila de vacances. Dues dones esclavitzades rentaven la roba dels estudiants i sacerdots.
- ✓ A més de llogar els serveis de persones esclavitzades.

La fi de l'esclavitut

La Companyia de Jesús amb prou feines tenia abolicionistes, i els pocs que s'oposaven a l'esclavitud en principi no eren activistes.

Quan va esclatar la guerra (12 abril 1861), els esclaus dels jesuïtes van fugir, com van fer per tot arreu als estats fronterers, fins i tot on, com a Maryland, la majoria de les hisendes eren ja cultivades per arrendataris.

L'esclavitud va acabar a Georgetown abans del final de la Guerra Civil (26 maig 1865). Els homes i dones esclavitzats van ser alliberats el 1862.

A Missouri i Louisiana la possessió d'esclaus continuà fins que la Guerra Civil va portar l'emancipació universal.

La resposta jesuïta a la petició del II Concili Plenari de Baltimore (1866), perquè les comunitats religioses acceptessin l'apostolat amb els negres lliures, no fou uniforme.

- ✓ Es va obrir una parròquia a Baltimore
- ✓ Els jesuïtes al sud de Maryland van continuar treballant en feligresies mixtes de blancs i negres.
- ✓ Francis X. Weniger va organitzar els catòlics negres de Cincinnati i va concebre la idea d'una col·lecta anual en favor de negres i indis, però al final va prevaldre la cautela, per falta de mitjans entre altres raons.

Els jesuïtes de Maryland van traspassar la seva parròquia de Baltimore als pares de Mill Hill, especialitzats en aquest ministeri.

La majoria
semblava satisfeta
de treure's per fi de sobre
el pes de l'esclavatge.

Pàgines consultades

Com rebre les terres...

Per rebre terres, una persona havia de finançar el viatge dels "*indentured servants*" (servents contractats) per poblar la colònia de Baltimore. Aquells que van portar servents contractats el 1633 rebrien 10 acres de terra urbana per cada cinc homes portats. Després de 1633, els "Cavallers Aventurers" rebrien el títol de cinc acres de terra urbana i 2.000 acres de terres de conreu per cada 10 individus el transport dels quals proporcionaven. En conseqüència, a canvi dels servents contractats el passatge dels quals havien finançat, els jesuïtes van adquirir les seves dues primeres finques, St. Inigoes Manor i St. Thomas Manor.

TORNAR

Pàgines consultades

Diccionario histórico de la Compañía de Jesús
ESCLAVITUD NEGRA EN AMÉRICA

Llegir-lo en el *Diccionario*

Llegir-lo ja extractat (pdf)

Maryland Jesuits and Slavery
by Bernard A. Cook
https://trinity.org/wp-content/uploads/2025/01/08-Maryland-Jesuits-Slavery.pdf

Venta de esclavos jesuitas de 1838
https://wikireact.com/una-venta-masiva-de-sus-272-esclavos/1838_Jesuit_slave_sale

The families enslaved by the Jesuits then sold to save Georgetown
https://www.washingtonpost.com/history/2023/06/15/georgetown-jesuits-enslaved-sold/

Peter Kenney (1779–1841): The Restoration of the Jesuits in Ireland, England, Sicily, and North America.
W*ritten by* Thomas Morrissey
https://brill.com/view/journals/jjs/3/1/article-p160_29.xml

Maryland 2: The Ark and Dove
https://americanhistorypodcast.net/maryland-2-the-ark-and-dove/

Corporation of Roman Catholic Clergymen
https://www.onthesegrounds.org/s/OTG/item/5532

QUALLEN: Jesuit Ideals Facing the Slave Trade
https://thehoya.com/opinion/jesuit-ideals-facing-slave-trade/

Georgetown Slavery Archive
https://slaveryarchive.georgetown.edu/

John Ashton places a runaway advertisement for Tom, june 15, 1775
https://slaveryarchive.georgetown.edu/items/show/543

Rev. John Ashton's Will, 1810
https://slaveryarchive.georgetown.edu/items/show/504

Slaveholders
https://msa.maryland.gov/megafile/msa/speccol/sc5300/sc5339/000260/000000/000001/restricted/slaveholders_static.pdf

Rev. John Ashton (b. circa 1742 - d. 1815)
Slave Owner, Prince George's, Maryland
https://msa.maryland.gov/megafile/msa/speccol/sc5400/sc5496/041700/041715/html/041715bio.html

TORNAR

From: Miquel Sunyol
To: cook@loyno.edu
Date: dg 20:18

Apreciado señor:

Estudiando el tema de los jesuitas y la esclavitud he encontrado su artículo "*Maryland Jesuits and Slavery*". Me ha interesado la referencia a Francisco Javier sobre la compra de esclavos:

> Ignatius' companion, Francis Xavier, later canonized, reprimanded Jesuits in Goa for spending money on gardeners instead of buying slaves.

A veces, algunos de mis compañeros jesuitas no se fían mucho de mis citas. Le agradecería que me indicara como puedo tranquilizar a mis compañeros jesuitas.

Agradeciendo su atención

Miquel Sunyol

From: **Bernard Cook**
To: Miquel Sunyol
Date: Sun, 6:09

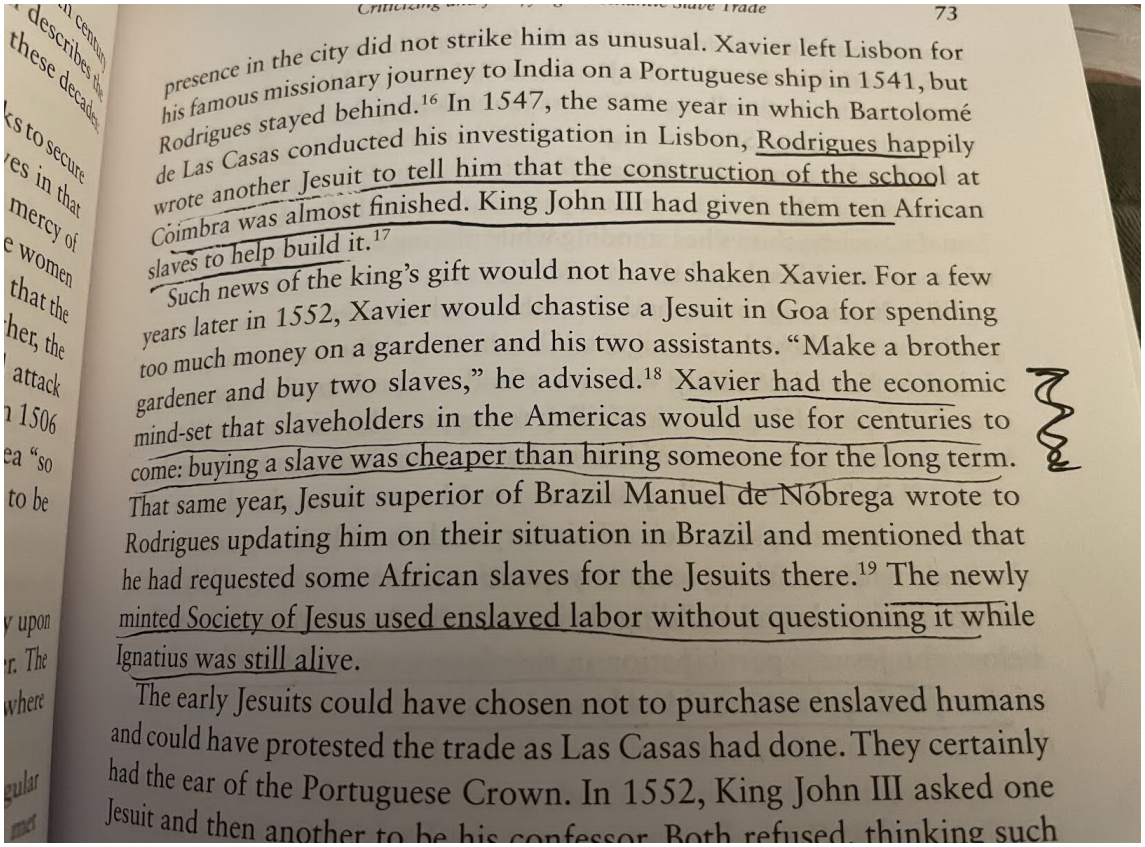
Dear Mr. Sunyol,

The information about Francis Xavier can be found on page 73 of Christopher J. Kellerman, S.J., *All Oppression Shall Cease: A History of slavery, Abolitionism, and the Catholic Church,* (New York: Orbis, 2022).

I am attaching a photo of page 73. I hope that this is helpful.

Sincerely yours,

Bernard Cook

73

presence in the city did not strike him as unusual. Xavier left Lisbon for his famous missionary journey to India on a Portuguese ship in 1541, but Rodrigues stayed behind.[16] In 1547, the same year in which Bartolomé de Las Casas conducted his investigation in Lisbon, Rodrigues happily wrote another Jesuit to tell him that the construction of the school at Coimbra was almost finished. King John III had given them ten African slaves to help build it.[17]

Such news of the king's gift would not have shaken Xavier. For a few years later in 1552, Xavier would chastise a Jesuit in Goa for spending too much money on a gardener and his two assistants. "Make a brother gardener and buy two slaves," he advised.[18] Xavier had the economic mind-set that slaveholders in the Americas would use for centuries to come: buying a slave was cheaper than hiring someone for the long term. That same year, Jesuit superior of Brazil Manuel de Nóbrega wrote to Rodrigues updating him on their situation in Brazil and mentioned that he had requested some African slaves for the Jesuits there.[19] The newly minted Society of Jesus used enslaved labor without questioning it while Ignatius was still alive.

The early Jesuits could have chosen not to purchase enslaved humans and could have protested the trade as Las Casas had done. They certainly had the ear of the Portuguese Crown. In 1552, King John III asked one Jesuit and then another to be his confessor. Both refused, thinking such

Xavier va deixar Lisboa per al seu famós viatge missioner a l'Índia en un vaixell portuguès el 1541, però Rodrigues es va quedar. El 1547, el mateix any en què Bartolomé de Las Casas va dur a terme la seva investigació a Lisboa, Rodrigues va escriure tot content a un altre jesuïta per dir-li que la construcció del collegi de Coimbra estava gairebé acabada. El rei Joan III els havia donat deu esclaus africans per ajudar a construir-la.

Aquesta notícia del regal del rei no hauria commocionat Xavier. Uns anys més tard, el 1552, Xavier va renyar un jesuïta de Goa per gastar massa diners en un jardiner i els seus dos ajudants. «*Fes un germà* [coadjutor] *jardiner i compra dos esclaus*», va aconsellar. Xavier tenia la mateixa mentalitat econòmica que els esclavistes de les Amèriques havien utilitzat durant segles: comprar un esclau era més barat que contractar algú a llarg termini.

Aquell mateix any, el superior jesuïta del Brasil, Manuel de Nóbrega, va escriure a Rodrigues per posar-lo al dia sobre la seva situació al Brasil i va esmentar que havia sol·licitat alguns esclaus africans per als jesuïtes d'allà.

La recentment fundada Companyia de Jesús utilitzava mà d'obra esclavitzada sense qüestionar-la mentre Ignasi encara era viu.

Els primers jesuïtes podrien haver optat per no comprar humans esclavitzats i podrien haver protestat contra el comerç com havia fet Las Casas.

Tornar